

РЕШЕНИЕ № 108 ОТ 23.03.2011 Г. ПО Н. Д. № 45/2011 Г., Н. К., П Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Р. Б., второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети февруари две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Савка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Елена Авдева
Биляна Чочева

при секретар Кр. П. и в присъствието на прокурора Явор Гебов, изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 45/2011 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 349, ал. 1 от НПК по касационна жалба на подсъдимия К. Р. А. против решение № 290 от 03.11.2010 г. по внохд № 255/2010 г. на В. апелативен съд.

В жалбата се сочи, че решението нарушава закона, а определеното наказание е явно несправедливо. Твърди се, че наложената на подсъдимия санкция не е съобразена със степента на обществена опасност на деянието и дееца. На следващо място се излага аргументът, че съдът не е спазил чл. 68 от НК, постановявайки подсъдимият да изтърпи отложеното по реда на чл. 66, ал. 1 от НК наказание лишаване от свобода.

В заключение се отправя молба за намаляване на наложеното наказание, отмяна на приложението на чл. 68 от НК или, алтернативно - за връщане на делото за разглеждане по общия състезателен ред.

Пред касационната инстанция подсъдимият поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Прокурорът пледира срещу основателността на жалбата.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Плевенският окръжен съд с присъда № 47 от 01.06.2010 г. по нохд № 10/2010 г. признал подсъдимия К. Р. А. за виновен в това, че:

1. през периода от началото на м. ноември 2005 г. до началото на м. август 2007 г. ръководел организирана престъпна група, поради което и на основание чл. 321, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 и ал. 1 и чл. 58а, във вр. счл. 2, ал. 2 от НК му наложил наказание две години лишаване от свобода;

2. през същия период ръководел организирана престъпна група с цел извършване на престъпления по чл. 253, ал. 3, т. 1, пр. 2, т. 2 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 1 и чл. 58а от НК и чл. 2, ал. 2 от НК му наложил наказание четири години лишаване от свобода;

3. през периода от 19.11.2005 г. до 21.11.2005 г. в [населено място], обл. П., в съучастие със С. Р. А. и В. Ц. Й. в изпълнение на решение на организирана престъпна група чрез обещаване на облаги набрал, транспортирал, укривил и приел група от хора с цел да бъдат използвани за развратни действия, като ги превел през границата на страната, поради което и на основание чл. 159, пр. 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6 и вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 и ал. 1, чл. 2, ал. 2 и чл. 58а от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода;

4. през м. декември 2005 г. в [населено място] в съучастие със С. Р. А. и В. Ц. Й. в

изпълнение на решение на организирана престъпна група чрез обещаване на облаги набрал, транспортирал, укрил и приел Е. П. с цел да бъде използвана за развратни действия, като я превел и през границата на страната, поради което и на основание чл. 159г, пр. 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6 и ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1, чл. 2, ал. 2 и чл. 58а от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода.

5. през м. юли 2007 г. в [населено място] като извършител в съучастие със С. Р. А. и В. Ц. Й. в изпълнение на решение на организирана престъпна група чрез обещаване на облаги набрал, транспортирал, укрил и приел Р. К. Х. с цел да бъде използвана за развратни действия, като я превел извън границите на страната, поради което и на основание чл. 159г, пр. 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 2, ал. 2 и чл. 58а от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода;

6. през м. юли 2007 г. в [населено място] в съучастие като съизвършител със С. Р. А. и В. Ц. Й. в изпълнение на решение на организирана престъпна група чрез обещаване на облаги набрал, транспортирал, укрил и приел Е. В. А. с цел да бъде използвана за развратни действия, като я превел и през границите на страната, поради което и на основание на чл. 159г, пр. 3, вр. с чл. 159б, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 2, ал. 2 и чл. 58а от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода;

7. през периода от 10.11.2005 г. до 14.09.2007 г. в [населено място], в условията на продължавано престъпление, в изпълнение на решение на организирана престъпна група получил два и повече пъти имущество - парични средства по петнадесет финансови операции от Р. Ф. в Р. Б., за които знаел, че са придобити чрез престъпление, поради което и на основание чл. 253, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1, чл. 2, ал. 2 и чл. 58а от НК го осъдил на девет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 3000 лева.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът определил общо най-тежко наказание на подсъдимия - лишаване от свобода за срок от четири години, което да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, към което присъединил наказанието глоба в размер на 3000 лева. С присъдата си първата съдебна инстанция приложила разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от НК и приспаднала от наложеното наказание лишаване от свобода времето, през което подсъдимият бил задържан в изпълнение на мерки за неотклонение задържане под стража и домашен арест. На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът привел в изпълнение наказанието шест месеца лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с присъда по нохд № 192/2006 г. на Г. окръжен съд.

В.т апелативен съд с решение 290 от 03.11.2010 г. по внохд № 255/2010 г. потвърдил изцяло присъдата на предходната инстанция.

Касационната жалба срещу така постановения въззивен акт е неоснователна по следните съображения:

Производството пред първата инстанция протекло по реда на Глава двадесет и седма от НПК след като касаторът /както и останалите две подсъдими/ на основание чл. 371, т. 2 от НПК признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и се съгласил да не се събират доказателства за тях. В касационната жалба твърде неясно се намеква, че подсъдимите не са били равнопоставени на обвинението, т. е. насочва се вниманието на проверяващата инстанция към нарушение на принципа на чл. 12 от НПК за състезателност и равни права на страните. За пълнота на изложението, въпреки оскъдните доводи на защитата на подсъдимия, се налага констатацията, че при провеждане на съдебното производство пред двете предходни инстанции не са допуснати процесуални нарушения, ограничаващи процесуалните права на подсъдимите. Прави впечатление, че първата инстанция е реагирала отзивчиво на всички, формирани от тях и адвокатите им, процедурни искания, предоставяйки възможността съвместно да обсъдят и преценят възможните варианти за развитие на процеса и произтичащите от тях последици. В касационната жалба се развиват оплаквания, че постановените по делото

европейски заповеди за арест по отношение на жалбоподателя А. и осъдената Й., както и амбицията на участващите прокурори да докажат обвиненията, са факторите, принудили подсъдимите да направят самопризнание. Тази позиция е напълно несъстоятелни в процесуален аспект. Посочените обстоятелства не могат да се третират като недопустим натиск, манипулиращ свободната воля на подсъдимите, тъй като са израз на процесуални правомощия и задължения на страните в процеса. В касационната жалба, прочее, се дава и друго обяснение за направеното самопризнание и то е изложено на стр. 4. Според него подсъдимите преценили като "реално по-благоприятно" да потърсят привилегиите на споразумението /което не било постигнато/ и съкратеното съдебно следствие, надявайки се на по-снизходителни наказания. При тези аргументи на касатора и отсъствието на данни за опорочаване на процедурата на съкратеното съдебно следствие настоящият съдебен състав не намира основание за отмяна на въззивното решение и преминаване към процедурата на общия състезателен ред.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя за неправилна квалификация на част от деянията като дейност на организирана престъпна група, тъй като са осъществени само от три лица - брат, сестра и многогодишна съжителка. Принципно емоционалните и родствени контакти не изключват възможността обвързаните по този начин лица да се обединят в организирана престъпна група. Установените по делото факти разкриват всички признаци на престъпното сдружение, посочени в чл. 93, т. 20 от НК. Тримата подсъдими в продължение на около две години били свързани от обща престъпна цел - да се занимават с трафик на жени и пране на пари. Групата действала трайно и съгласувано, използвайки усилията на всеки от членовете. В зависимост от ситуацията те поемали различни задачи, свързани с намирането на подходящи жертви, с убеждаването им да заминат за Ф. и да проституират, както и с организирането на транспорт, осигуряването на паспорти, квартира, контакти с клиенти и превеждането на получените суми в Б. Тази доказателствена основа показва очевидно несъответствие между инкриминираната дейност и инцидентната съучастническа дейност, за която пледира защитата на К. А. Деянията, извършени от подсъдимите са диаметрално противоположни на толерираната от обществото представа за семейна солидарност и взаимна помощ, мислими само извън криминален контекст. Когато едно семейство обедини трайно потенциала на членовете си за постигане престъпни цели то се превръща в организирана престъпна група и не може да очаква защита или снизхождение поради социалното значение на семейната единица.

Без легална подкрепа е и оплакването на касатора за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 68 от НК, тъй като деянията са извършени преди влизане в сила на присъдата, с която е наложено условно осъждане. Въззивният съд установил, че присъдата по нохд № 192/2006 г. на Г. окръжен съд, с която подсъдимият бил осъден на лишаване от свобода условно, влязла в сила на 27.11.2006 г. Престъпната дейност на К. А. по пункт 1, 2, 5, 6 и 7 от присъдата продължила и след тази дата в определения изпитателен срок, поради което за съда е задължително да активира изпълнението на отложеното наказание лишаване от свобода. Обстоятелството, че деянията по пунктове 3 и 4 са извършени преди влизането в сила на присъдата по нохд № 193/2006 г. би могло да доведе до друга схема на групиране на наказанията, която обаче не е по-благоприятна за подсъдимия.

На последно място следва да се отхвърли и искането подсъдимия за намаляване на наложената санкция поради нейната явна несправедливост. Не се установява очевидно несъответствие между отмерения от съда обем наказателна принуда, от една страна, и обществената опасност на деянията и дееца и смекчаващите и отегчаващите обстоятелства - от друга. Без да са налице многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, на основание станалата възможна след самопризнанието на подсъдимия процедура за съкратено съдебно следствие, подсъдимият получил наказания по отделените обвинения под легалния минимум. Не могат да бъдат споделени съображенията на жалбоподателя, че в рамките на редуцираната наказателна отговорност, не е съобразена ниската

степен на обществена опасност на деянията поради липсата на особени вреди за пострадалите, жертва на трафик. Признатите от подсъдимите факти от обстоятелствената част на обвинителния акт изобилстват с информация за упражнявания върху трафикираните жени психически и физически тормоз /за илюстрация - св. А. била принудена да потърси помощта на "клиент", за да се завърне в Б., възползвайки се факта, че при рутинна полицейска проверка успяла да задържи паспорта си/. Д. организираната от подсъдимия схема за реализиране на печалба от престъпна търговия с жени, по начин, времетраене и брой на жертвите, разкрива висока степен на обществена опасност, забелязана и обсъдена от предходната инстанция. Без значение за индивидуализация на наказанието са оплакванията на касатора за изгубените документи в Холандия и за липсата на налично имущество /прочее, както е отбелязала и предходната инстанция, в нарушение на чл. 253, ал. 6 от НК, но изцяло в полза на подсъдимия съдът не е постановил отнемане в полза на държавата на имуществото, предмет на престъплението по чл. 253, ал. 1 от НК./. Наказанието като времетраене и начин на изтърпяване е конкретизирано по максимално щадящ интересите на К. А. начин, поради което намаляването му би било допълнителна проява на незаконосъобразна снизходителност и би осуетило постигане на целите на чл. 36 от НК както на плоскостта на личната, така и на плоскостта на генералната превенция.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 290 от 03.11.2010 г. по внохд № 255/2010 г. на В. апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.